

**Νέες ναυμαχίες θρόνος
στα στενά της Σαλαμίνας.**

Φ. — 'Απροσδόκητος χαράδι...
μέ'σ'στης τόποις εὐτυχεῖς
κίνησε καὶ ναυμαχίας
σὲ πανόητες νερά.

"Ακουσε καὶ σὺ τῆς μπόμπας, τὰ βροντωτικώματα,
τοὺς παιάνες, τοὺς θυρίμβους,
ποὺ μὰς ἔψηνσαν ἐκθύμβους,
καὶ ὄλοι μὲς καινούργιας δόξας βγάδουν ἐξφωνήματα;

Εἶδες γύρω σου στρατοὺς,
καταλίσεις στρατοπέδων
σὲ χαράδρας καὶ στενά;

"Ακουσε τοὺς κοπετοὺς
δυστυχῶν γυναικοπαίδων,
ὅπου' πήραν τὰ βουνα;

Εἶδες κινήσι καὶ ἔλθην
τῶν κλειῶν Ἰωσηφάνων;
ἐνωτίστῃς ἦχους πάλιν
τῶν σαλιγγῶν, τῶν τυμπάνων;

"Ἐμας καὶ τώρα νέας' στοὺς προγόνους προσφωνήσεις
σαθῆνη κοπερὰν κρατῶν;
εἶδες καὶ' σ'τῆν' Ἐλευσίνα καὶ' σ'τὰ Μέγαρα κινήσεις
καὶ παρέλασαν στρατῶν;

Εἶδες Δόξας καὶ Θυέλλας,
καὶ ἔως εἰς τὸν Ἴστρον πέρα
ἄκουσε μὰ στοναχῆ;

Εἶδες καὶ καινού νεφέλας
νὰ μαροῦζουν τὸν αἰθέρα
καὶ τοῦ γένους τὴν ψυχῆ;

"Ακουσε αὐτὴν τὴν κλάσιν μὲ τοὺς βρόντους νὰ βογγᾷ;
εἶδες' σ'τὰ Περάματα
φούριμα καὶ τρεχάματα,
καὶ' αὐτοκίχητὰ νὰ τρέχουν κάτω' στοῦ Σαλαμίνα;

Καὶ σὺ' στοῦ γένους τὸν βωμόν δὲν εἶδες ἀγαθήματα
πολεμικῆς μανίας,
καὶ τὸ γαλάζιο σύμβολο νὰ σαβανῆθι θύματα
μὲς ἀδελφοκτονίας;

Δὲν εἶδες καὶ διαγγεῖλες νὰ πηλαλοῦν μὲ κτύπους
'σ'τοῦ Διομήδη τῶν Θρακῶν τοὺς ἀδαμάτους Ἰετούς;
Δὲν εἶδες καὶ ἔσαν ἀπ' αὐτοὺς μέσα' σ'τὴν τόση βία
νὰ κίχη ἑβρόνα, Περικλῆ, καὶ' αὐτὸν τὸν Καρβία,
ποὺ μέσα' σ'τὸ Βασίλειον ἔψηγε τὸ κλεινὸν
τοῦ φίλου μας τοῦ Μανελῆ καὶ τῶν Ἀβρησσυνῶν;

Δόξατ' ἄκουσε καὶ ἄσπιδες;
στὸν Αἰγάλεω δὲν εἶδες
τὴν θεὰν Παραφροσύνην
ἐνδοξὸν νὰ στήνῃ θρόνον,
καὶ' ἀπ' ἐκεί τὴν Ρωμηοσύνην
νὰ γεραῖσθι τῶν συγγράμων;

Π. — Φασουλῆ μου, μὴ γέλας,
Φασουλῆ μου, μὴ μιλάς.

Φασουλῆ μου, δὲν γέλας,
Φασουλῆ μου, δὲν μιλάς.

Φασουλῆ μου, κλαῖα μόνο
μὲ ψυχῆς μεγάλου πόνο.
Μία θλίψη καταβλεῖ τὴν ψυχῆ μου, Φασουλῆ,
καὶ θαρρῶ μαζί μου τώρα πρὸς τὸ πᾶν μελαγχολοῦ.

Ἐβλεῖνα τὰ στενά
μεγάλῃ ναυμαχίᾳ,
καὶ ἀνυπάλουθ βουτὰ
καὶ βρόντοι στουαῖα.

Μὲ τόσο βογγητὸ
τὴν θάλασσα κυτῶ
τὴν μικροκωματοῖα.

Τὸ μάτι μου βουρκόνει,
καὶ κλαῖο τὴν Σαφρόνην,
μὰ καὶ τὴν Ναυκρατοῖα.

Κλαῖο Σπέσιμα καὶ Φαρρά,
κλαῖο καὶ Ἐσφαῖρα πορὰ.
Κι' ὅσο' τίναζαν ὀρθίδες
τόσο μουστρίσαν ἡ βίδες.

Τὰ συνετρίματα συνάσω...
μὴ τῶν ἐκωσιετῶ
ἐξεδεῖτε, φωνάζω,
καὶ κοστίζουτε λεπτὰ.

Μὰ μὴ μοῦ... πανωλεθρία
τὸν κόσμον ἀπαιτῆσει,
καὶ σάλλη; Ταχταρεία
καταστροφὴν αἰλιτῆσει.

Πότε μὲ κίχητι ῥήγος,
πότε πολέμου σφοῖγος,
πότε ἔβγαξε τρελλὴ
ἐνδοξιά καὶ ἠμένα,
καὶ τότε, Φασουλῆ,
μὲ πλεῖ τρία καὶ ἔνα.

Κλαῖο κλαῖο καὶ στενάξω,
καρβάρω μὰς φωνάξω,
ποὺ σὰς βιάζουν βουρκομένα
τόσο μάρμα σαρβωμένα,
τί σὰς ἦταν γραμμένα,
καρβάρω μὰς πτωχά,
νὰ κισθῆτε μοναξά,

καὶ νὰ γίνῃ μετὰ ὅσο νέας ναυμαχίας θρόνος
'σ'τὰ στενά τῆς Σαλαμίνας

"Ἐσ, βρε Φασουλῆ μου, μὴ καὶ τὰ νὰ κλάνης
τόσο, τοῦ Στάλου νέου,
ἀθηναῖο γένναϊος,
ἀλλὰ πολὺ φροσύνας καὶ μὲ πολλὰ ἔβγαξες

Ληψῆσου στασιώτας
ποὺ μετανοήμονα
κλαῖων' εἶσα καὶ ἔσα,

Ληψῆσου στρατιώτας,
ποὺ στικτοῦν κωραμένον
ἐν ἑπιφιλῆσιν;

θρήνη, συντόματα,
Νοσοκομεία,
θρήνη και θύματα,
μά και Ταμεία.

Κλάψε ποτάμια,
τορπιλοβόλια,
σχολιά, καταρτήματα,
θρήνησον δια.

Φ.— Πάψε βλάδια, να λιπάζω για τὸ χάλι τῆς μητρὸς,
καὶ ταβῆτά μου κἀκε τὸσο μὲ τῆς κλάφαις μὴ μου τρέφς.

Πάψε κἄ νὰ θρηνηθῆς,
καὶ νὰ τῶχης εὐτυχία,
ποῦ μὴ τέτοια ναυαχία
ἀειώθρητες νὰ ὄη.

Κι ἐγὼ μέλω λυγροί:
τί χαρά μας τί χαρά!...
ὅτου θρημβου κα νερά
ἀπὸ τὸν ἑνοφραία πῆρα.

Φαῦγει κόσμος προτροπῶν μὲ τροπῶνα θρηνηθῆ,
καὶ τὸ Πέραμα κλονίζου ἀσταυρόβρονα φρηνηθῆ,
κι ἕνα; Ἀρῆς τρομερὸς ἦναι πέραμα, μὴ
ἄλλαις ἦταν ἢ βρονηταί, ἦταν κ' ἄς τὸ Πέραμα.

Μὴ μὲ κλαυθμὸν ἑλιάρθης,
κ' ἀπὸ θυδοῦ Ταρτάρου

ἀνέχονται βαρβάρων
πάραι καὶ κιδάρεις;

Ὁ Σέρτης δ' καυμένος
κωτῶται τρομασμένος
τὸν θαλασσῶν τὸν Ἄδη.

Καὶ μέσα σ' τὴν ἀντάρα
τοῦ Σέρτη τῆς κάρρα
τὴν βάλουν ἀπὸ σημάδι.

Καὶ μαχηταὶ φρηνηταί
μὲ φλέγοντα πυρῶν
διώκουν τὰς τριήρεις
ἐκείνας τὸν Περσῶν.

Τόλιφες, ἀγαπητέ,
τέτοια κἄς δὴ ὄης ποτε;
Λοιπὸν κἀκε λύση βγάλει,
καὶ σκαρτῶν μαζί μου γῆλα
καὶ τοὺς τῶρα καὶ τοὺς σῆλα.

Χαίρε, χαίρε, Σαλαμίς...
σ' ἔδοξαμε κ' ἔμας.
Τῆς δεκάτης τοῦ μηνὸς
σημειώσατε καλῶ,
καὶ τὸ μέγα γεγονός
μὰς ἐσηκῶσε ἕψηλῶ.

Ὀκτωβρίου δεκαετημιά τρανή Παρασκευή,
μὲς στὴν Σαλαμίνα πάλι
ἔβγησαν πρόγονοι μεγάλοι
κ' ἔκραζαν: εὐδὴν εὐδοί!

Ἐβγη κ' ὁ Θεμιστοκλῆς
κ' ὁ παλιρὸς ὁ Περικλῆς,
κ' ἐκελάθησαν Αἰολοὶ
μὲ βροντοφωνοῦντα χεῖλη:

ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, πρὸς τὴν ὄρεαν τῶν ἀγώνων,
καὶ λυτρώσετε πατρίδα, θήρας ἱερὰς προγόνων.

Νέα γενεὰ προχάροι...
βόσκα' σὺ ζεῖβι τὸ δόρυ,
τὴν ἀσπίδα' σὺ δεῖς σου,
καὶ πολέμα μεταξὺ σου.

Μάχου μάχου καὶ πολέμα,
καὶ τὸ κῆμα τὸ γλαυκὸν
νὰ τὸ παραφρόνης μ' αἷμα
συγγενῆς ἀδελφικόν.

Τέτοια ἄγαγε κραναὶς
προκατόρων μὲς φωναῖς.
Κ' ὁ θεὸς ὁ Ποσειδῶν
ἀπὸ κύματα κηρῶν
μὲ τὴν τριάναν ἐκτόπη,
καὶ τὴν θάλασσαν ἐτρέπη.

Εἶχε κἀτι προειπῆ
εὐέλαις καὶ χαροπῆ
ἡ Πυθία τῶν Δελφῶν,
πῶς ἀγῆρας θ' ἀπομείνη
σκοτωμὸς ἐν Σαλαμῖνι
ὁμοφυλῶν ἀδελφῶν.

Ἡ δὲ Πατρίς ἀπὸ μακρῶν ἐφώναξε μονάχη:
ἄρες αὐτοῖς... σὺν οὐρασί
ἐν Σαλαμίνοσ' ἴδασι
τί κάνουν οἱ ναυμάχοι.

Παρόσητι δὲ καὶ τοῦ Διὸς ἐκείνο τὸ κοῖτος
στὴς ναυμαχίας τὸν ἡμελὸ,
κ' ὁ Τεῆρας μὲ τὸν Ἰταλὸ
μὲς ἔστυλαν χαριετισμοῦσ' ἀπὸ τὸ Ρακοῖντις.

Μὰ κ' ἐγὼ παντοῦ τοῦ γίνους
νύνη διεσθάλισα...
γὰ νὰ δῆι τοὺς πληρωμένους
πῆγε κ' ἡ Βασιλοῦσα.

**Ἐξήγνη προβάλλει
μὲς σὺντὰ μεγάλη.**

Φ.— Μὰ καὶ σὺ μὲ τὸργανέτη
τόνους θραμβῶν ἴσα...
κῶταξ, βρε Περικλέτο,
τοῦ Θεμιστοκλῆ τὸ φράμα.

Βγαίνει μὲς ἀπὸ τὸ μῆμα
καὶ μ' ἀργὸ ἀποβαίνει βῆμα
καὶ μὲς κάνει τὸν βαρῶ...
πλὴν μαζὶ τοῦ προχάρι!

κ' ὁ Κυναίγειρος ἐκείνος,
μαχητὴς τῆς Σαλαμίνας.

Δόξα μας προγονική,
κ' ἔπος λέν ἱστορικοί
μὲ τὰ δόντια' πολεμοῦσε' στὴς παλαιὰς τῆς ναυμαχίας...
γὰ φαντάσου καὶ σὺ νάχες τέτοιαις ὀδοντοστοιχίαις.

Π.— Ὡ τοῦ παλαιοῦ Θεμιστοκλῆ σὺντὰ προσκυνημένη,
τὴν Σαλαμίνα μὴ θρηγῆς
καὶ μὴ τὰ δάκτυλα κνήβης...
ἡ τῶν δακτύλων κίνησις γνωρίζω τί σημαίνει.

Μὴν εἶσαι τόσο σκυθρωπὸς, μὰ γελαστός προχάροι...
σὸν ἦρας μεγαλόφυκος παραφορὰς συγχάροι.
Κρῦμμα θλίψης καὶ καυμὸς ἂς μὴ σὲ κατατρέχη
καὶ μὴ φορὰ θὰ δοξασθῶν τὰ ἔλλινά σου τείχη.

**Κ' ὁ Φρασουλῆς μὲ τὸνον
στους ἰσχυροὺς τῶν προγόνων.**

Φ.— Νδιωριστίζονται τὰ τέχη
τῆς καλῆς Τεραφῆς
καὶ παλιρῶν Αἰολῶν στίχοι
ἀφαιτίζουσιν τὰς φρονῆς
τῶν κολέδων, τῶν ὁρέων,
καὶ τῶν πόντων τῶν εὐρέων.

Ὅλοσ' ἂς ἐμλογοῦν
τὰ μεγάλα δάκτυλά σας
δουσι σὰς ἠμολογοῦν
σὲ θηρὰς καὶ σὲ θάλασσας.

Συγχωρεῖτε τὰς ἐξάψεις τῶν Ρωμηῶν τὰς αἰφνιδίαις,
γίνετε διπῆ μας σπίνη,
καὶ μὴ λῆτε πῶς μὲς κρέκει
μοναχὰ λουριμανθῶδες.

Κανεὶς δὲν ἐλησμόνησε τὰ τρώσσια τὰ πάλαι
πηνάγινε' στοὺς τάφους σας σὸν κριν ἐν ἡσυχίᾳ,
κ' ὁ κόσμος δὲν ἐθάλασε, Θεμιστοκλῆ μεγάλα,
ἀν ἐπὶ πλοῦς κἀναμ κ' ἐμεις μὲς ναυμαχία.

Ἐλθὲ καὶ σὺ, Κυναίγειρε, κ' ἐνθάδουσε κ' ἐμένα,
ποῦ μάχομαι κατὰ σπῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων,
καὶ δῶσε μας τὰ δόντια σου τὰ κοσμοεκακουσμένα
γὰ νὰ τὰ τρέψωμ κ' ἐμεις κατὰ τὸν ἀλλοτρίω.

(Εἶπε κ' ἐξηρανίσθησαν ἀμέσως τὰ φαντάσματα,
κ' ἀπέμειναν ἐμβρόντητα τὸ ὄσο ἔλλεγα πλάσματα.)

Φ.— Πᾶνε λοιπὸν τῆς κλάψης σου, βρε Περικλῆ κλαυθρῶ...
μ' ἴσα γιγῆσαν ἐλαίξ, μ' ἴσα κ' ἂν γίνουσι θάρροι.
Εἶναι τὰ μάλα πιδανὸν κ' ἔλλα νὰ θῆς κολλὰ,
ἴσως καὶ νέον θυελλῶν νὰ σὲ τρέμωξη βρόμος,
πλὴν σὺ μὴν ἀπειλῆσαι καὶ γινώριξ κἀπὶ
πῶς ὁμαλὸς δὲν στράνεται τῆς ἀσπίθ' ὁ δρόμος.

Φῶς διακρίνω Περικλῆ, μακρόθεν ἀνατέλλον,
καὶ μ' εὐέλαιξ τὸ κροῖον καὶ πρὸ πάλαι τὸ μέλλον.

Τὸ φῶς ἐκείνο τὸ κροῖτον
ἐλευθεροὶ καὶ σπῆδοι,
καὶ δεκχομένοι χαριετοῦν
τὸ νέο μας κοῖβι.

Π.— Γὰ τούτο σήμερα κ' ἐγὼ δὲν θὰ σοῦ δώσω ἔλλο,
σὺ μὴν ἐπιφροῦσσομαι σὺντὰ πρὸς ἡμᾶς φύλλο.